

den Plan, der er bunden ved Grundloven for at sikre det værnepligtige Mandskab, og forsaavidt altsaa dette Forslag ikke gaaer ud over denne Plan, kan der aldeles ikke være Noget at sige derimod. Det er kun med Hensyn til det Herredømme over Mandskabet, som denne Plan har givet, eller som gives ved Love, der udgaae fra Monarchiet med Hensyn til Mandskabs Anvendelse under Krigsvæsenet, at vi ikke kunne overskrive Grændsen; men forsaavidt Bestemmelserne i Værnepligtloven holde sig indenfor denne Plans Omraade, kan der ikke være nogen Tvivl om Berettigelsen. En saadan vilde der heller ikke være, forsaavidt Regjeringen blev enig med os derom; thi Regjeringen i Forbindelse med Repræsentationen er istand til at give Bekræftelse til enhver saadan Bestemmelse. Jeg skal ikke forfølge, at her er et af de Tilfælde, hvorunder der ligger indbefattet en i en eneste Retning videregaaende Betingelse end den, der nu findes i Planen af 1842. I denne Plan er nemlig Mandskabet ved de forskjellige Waabenarter, som ogsaa et æret Medlem herfraaes overfor (Lange) har sagt, inddeelt i to Afdelinger, i 4 Aar staaer det i Linien og i 4 Aar i Krigsreserven; og i disse forskjellige Afdelinger ere de bundne til Hærstyrken under forskjellige Betingelser med Hensyn til Tjenesten i Fredstid; men en Afdeling af Hæren, nemlig Artilleriet, har ved Planen en Udkomst til at udstrække den Forpligtelse, der paahviler Mandskabet til at tjene i Linien, til 6 Aar; men denne Berettigelse er affjæbt, om jeg maa bruge dette Ord, Artilleriet; thi det har kostet dyre Penge, idet der er skeet en bethydelig Forøgelse af Bevillingen til at indkalde Mandskab, hvorved den hele Styrke saaledes er forøget, at Antallet af det Mandskab, som er bundet til de første 4 Aars Tjeneste for Diebliffet, er større end det Mandskab, som det tidligere kunde samle, naar det tog alle 6 Aar; Bevillingen har altsaa ved Finantfernes Mellemkost tilfulde og i Overmaal indfriet denne Berettigelse. Nu komme vi her fra denne Side og sige: have vi i en dobbelt Henseende paa Mandskabets og Finantfernes Vegne gjort en saa stor, vigtig og nyttig Indrømmelse for Krigsvæsenet, saa skylder det os som Vederlag; at vi maae det, hvorfor vi have gjort denne

Indrømmelse, og at det ikke betages os, nemlig at det Mandskab, som efter 4 Aars Tjeneste, i 27 og 28 Aars Alderen, gaaer ind i husslige Forhold, begynder at knytte et Familieliv, ikke unødvendig i Fredstid skal forstyrres i sin Syssel og Bedrift. Den Forandring, som Regjeringen har gjort ved at udskyde den i Forslaget indeholdte Bestemmelse, gaaer løs paa at tage en dobbelt Fordeel, som den først har bundet ved at faae et forøget Antal Mandskab til de 4 første Aars Tjeneste, og Pengemidler til at undervise det med; og nu vil den end hyderligere, uden at det er i Krigstid, thi det er der slet ikke Spørgsmaal om, men uden Krigsfornödenhed, blot til Øvelse, have en Berettigelse til at forstyrre dette ældre Mandskab i dets daglige Dont. Det er dette, som jeg gaaer løs paa at forhindre, idet jeg har bragt dette Forslag frem, og her foreligger et Forslag af den Natur, at jeg med Hensyn dertil siger: vi maae hellere lade Lovgivningen blive staaende som den er, indtil det fra alle Sider erkjendes, at Befolkningens lovbundne Stilling fuldstændig, klart og tydeligt skal beskyttes, end vi maae gaae ind paa en ny Bestemmelse, som ikke gjør det. Jeg tilraader derfor, hvilke Indsigelser der endogsaa gjøres derimod, og hvor meget man endogsaa skulde sige: dersom I stemme for dette Forslag, vil Loven ikke komme ud, at stemme for Forslaget; thi man er langt bedre tjent med at beholde en Lovgivning, som har Mangler i sig, som begynde at blive erkjendte; man gjør langt bedre i at blive staaende ligeoverfor sin Debitor som den, man har Penge til gode hos, end saldere Regningen med Tab; og det vilde vi gjøre, hvis vi ikke vedtage dette Forslag. Gaae vi ind paa Udkastet, som det er, og ikke vedtage dette Forslag, have vi tabt den Betaling, vi have givet for denne Sikkerhed; men beholde vi derimod Værnepligtloven som den er, saa staae vi ligeoverfor en Debitor, der skylder os og ikke har villet betale; vi have sendt ham Notarius publicus og ladet vore Bøxler protestere. Jeg har den Overbeviisning, at den ærede Justitsminister engang vil føle, at hans Rald ligeoverfor Paastrængenhed af denne Art er, at støtte sig til denne Anskuelse ligesaafuldt som vi og være vor